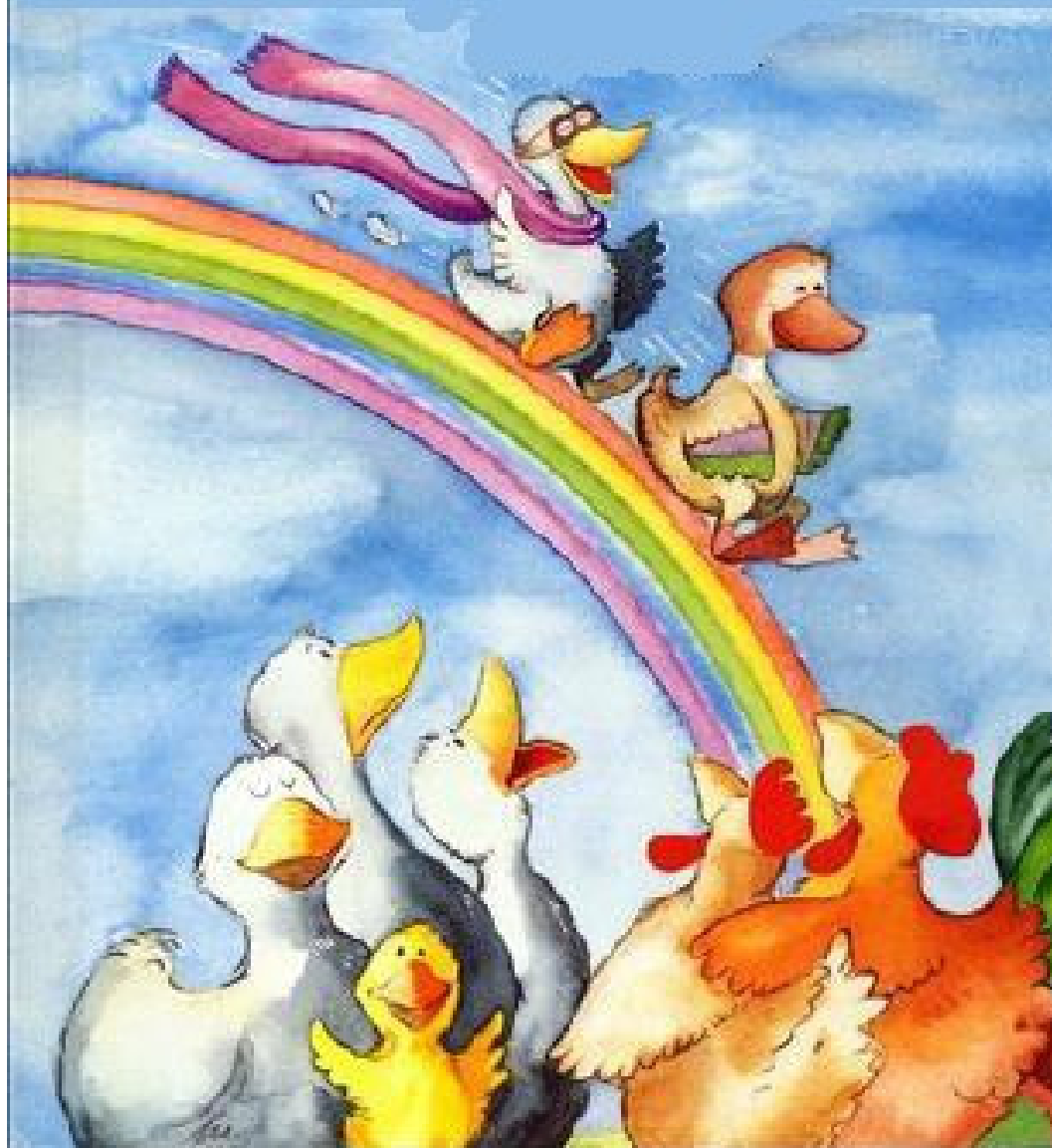

חברים תמיד

הנס וילהלם

גידי היה ברווזון קטן שחי עם הורים שלו,
עם שתי אחיות ואח בחווה כפרית. ברווזי
החווה ניהלו חיים טובים מאוד. כל היום הם
ישבו בשמש ואכלו כמה שרק רצו. הם שכחו
לגמרי שידעו לעוף ולא רדפו אחרי צפרדעים
או פרפרים. החיים היו טובים.

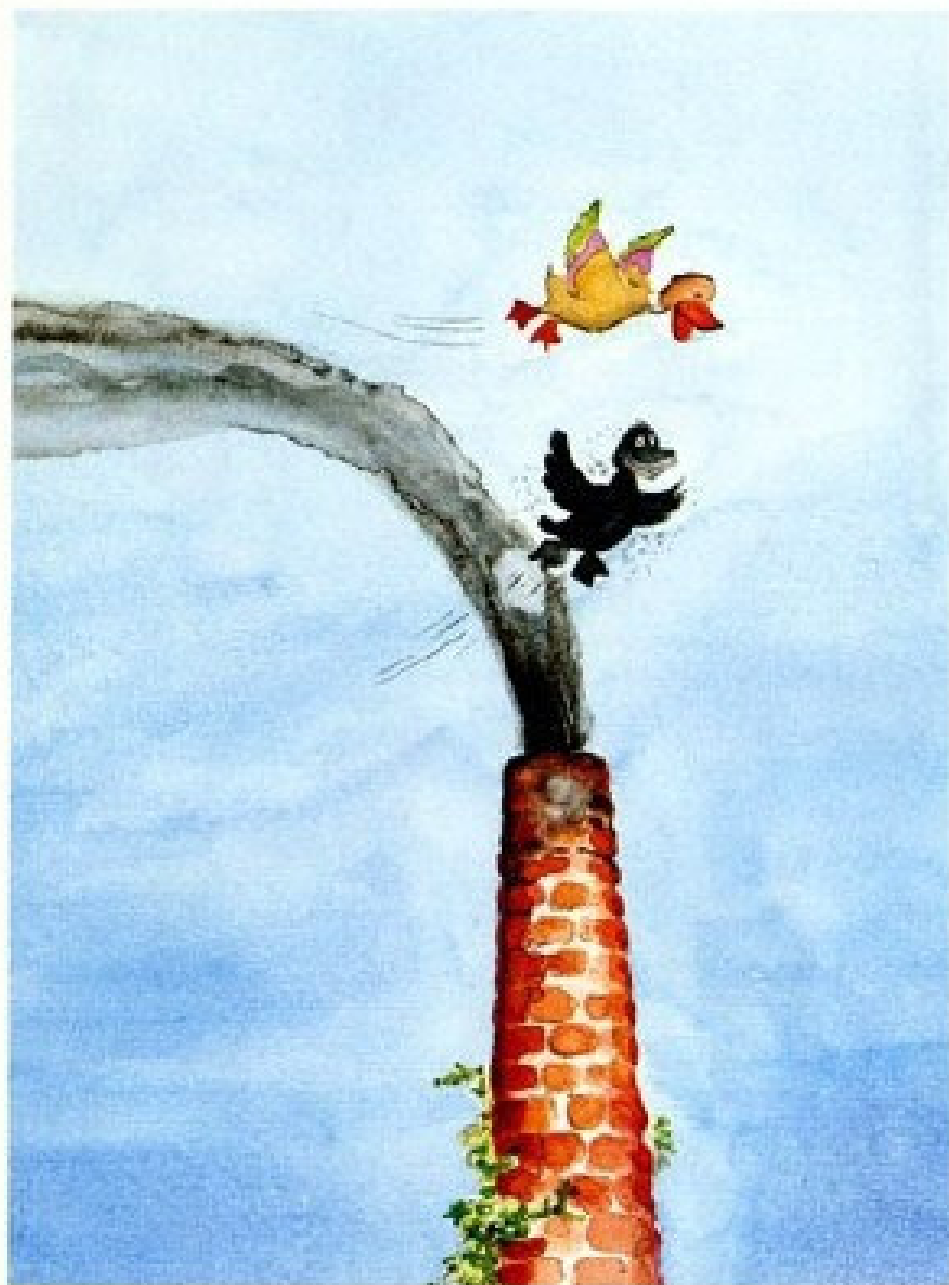
החבר הטוב ביותר של גידי היה
רובי. הוא היה ברווז בר והם
התיידדו מאוד.

אבל גידי קינא קצת ברובי, כי זה ידע
לעוף.

"האם תוכל להראות לי איך עפים?"
שאל גידי את רובי יום אחד.

בוודאי" ענה רובי "זה יהיה
נחמד!" והוא התחיל להסביר
לגידי את סודות המעוף הכמוסים.
לקח זמן רב עד שגידי היה מסוגל
לעלות לשמיים. הוא מעולם לא
ראה את הארץ מלמעלה. הכל
היה כל כך קטן והשמיים סביב
נראו רחבים כל כך.
גידי היה מאושר מאוד.

והידידים נעשו קרובים זה לזה יותר ויותר.

אבל הדבר נתן לו
תחושה נהדרת.
עולם שלם ניתן היה
לגלות שם.
והוא התעופף כל
פעם טוב יותר ויותר.

גידי היה צריך עוד ללמוד הרבה על המעוף...

הקיץ נמשך. גידי ורובי היו
תמיד ביחד. הם עשו את
הכל במשותף ולא ניתן היה
לראות את אחד מהם בלי
השני.
אבל הקיץ עבר.

בוקר אחד הם נפגשו וגידו ראה דמעות בעיני רובי.

"מה קרה?" שאל.

"אני.. צריך.. בכה רובי "אני צריך לעזוב.

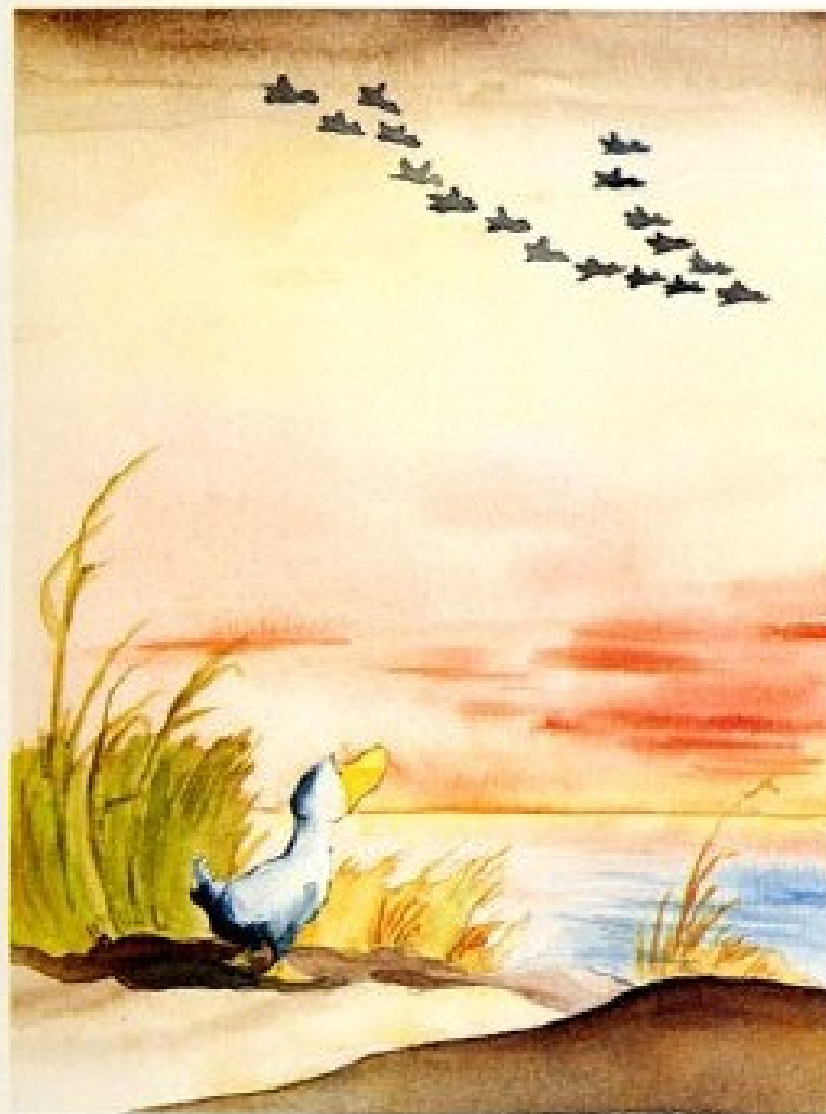
משפחתי עפה דרומה ואני חייב לעוף יחד

אתם."

לא הייתה לידידים כל ברירה. שניהם היו

עצובים מאוד. הם בכו קצת והבטיחו שיכתבו

זה לזה מדי יום.

כשרובי עזב גידו חשב תחילה להצטרף אליו.

אבל משפחתו לא הייתה מבינה זאת ובוודאי היו עצובים מאוד בלעדיו.

גידי הרגיש בודד, כפי שעוד לא קרה
לו אף פעם. כל יום הוא ביקר
במקומות הבילוי שלהם: מפל המים,
הטחנה הישנה, הסלעים, הגשר. בכל
מקום הוא חשב רק על רובי.
כמה ימים גידי לא אכל. הוא חלה
ונאלץ להישאר בבית. הוריו דאגו
מאוד.

אבל יום אחד לאמא שלא עלה רעיון.

"אם רובי חסר לך כל כך" אמרה "אולי כולנו נלך דרומה

לבקר אצלם?"

"זה לא ילך" נאנח גידי.

"מדוע?"

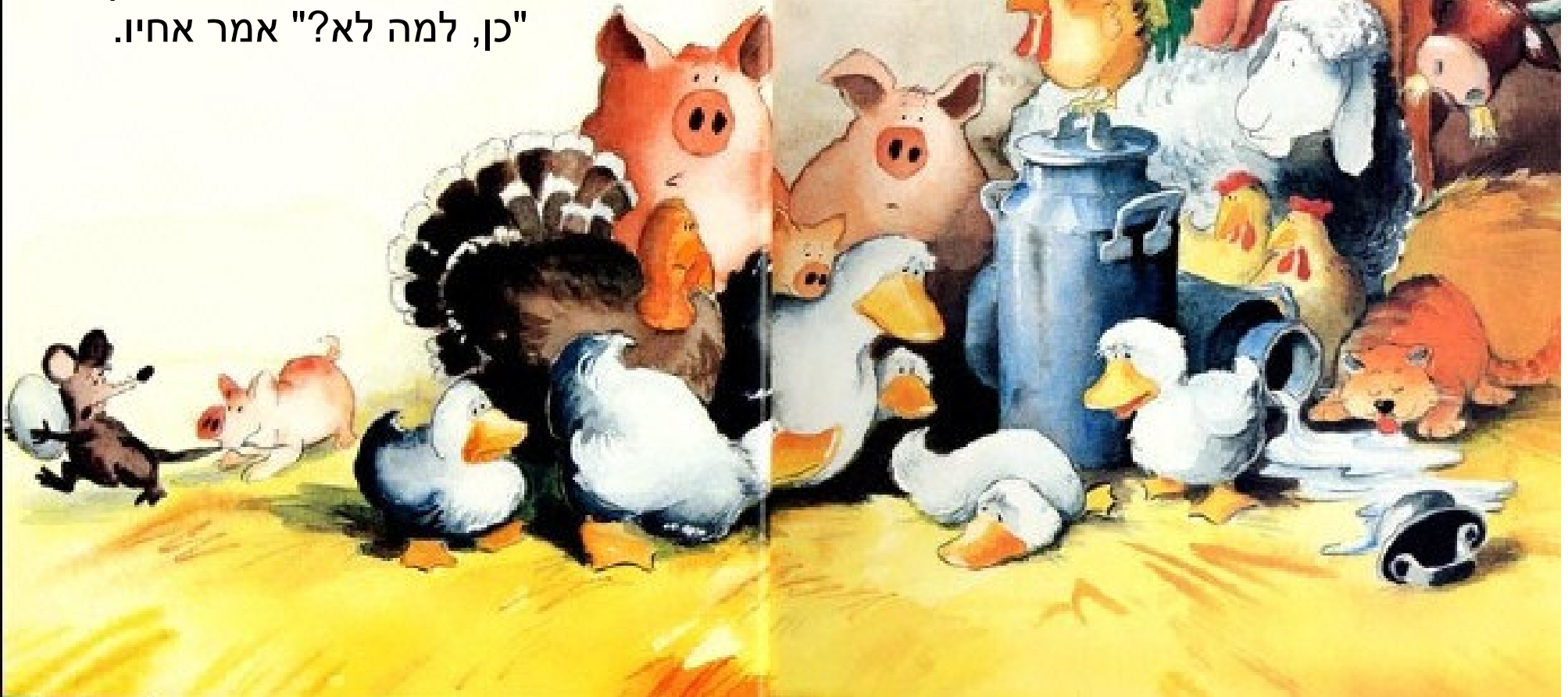
"כי דרומה ניתן להגיע רק במעוף. ואף אחד מכם לא יודע

לעוף."

"אז למה שלא תלמד אותנו?" אמרה אמא.

גידי הופתע "את רוצה שאלמד אתכם לעוף?"

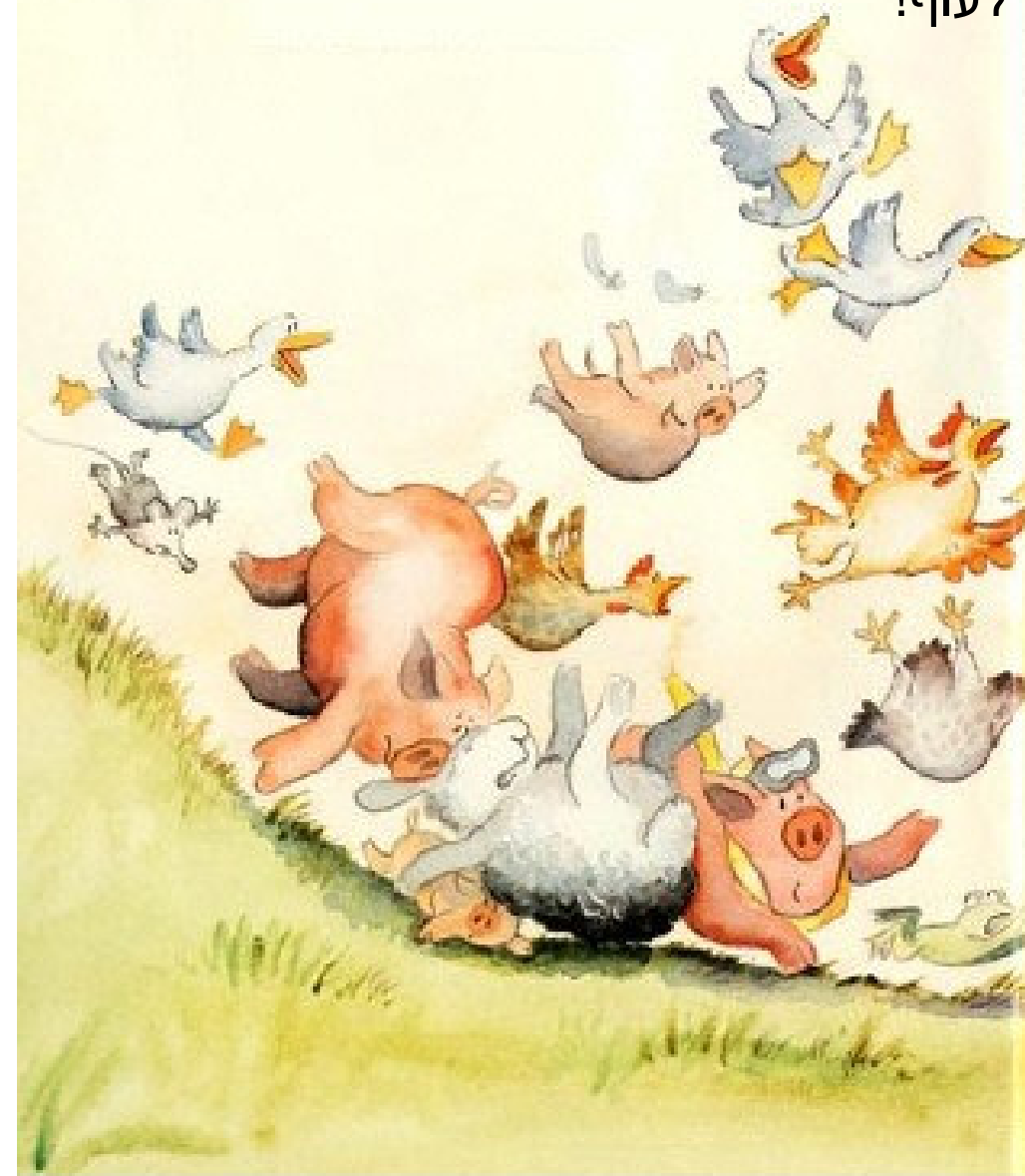
"כן, למה לא?" אמר אחיו.

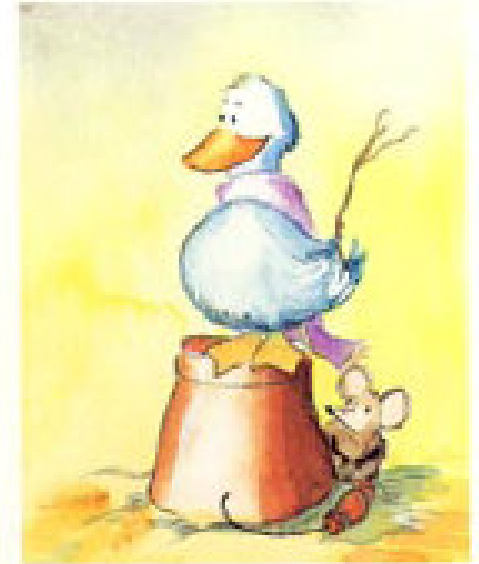
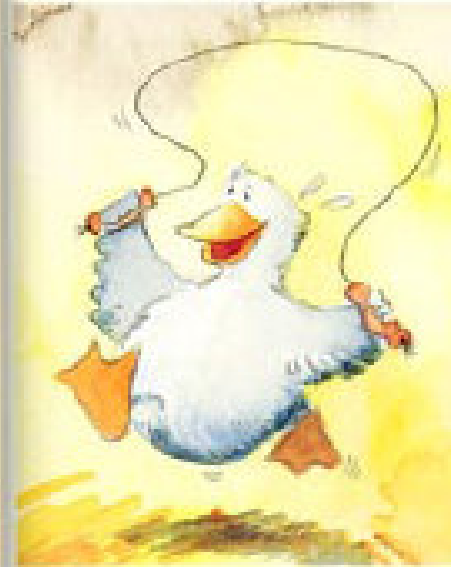
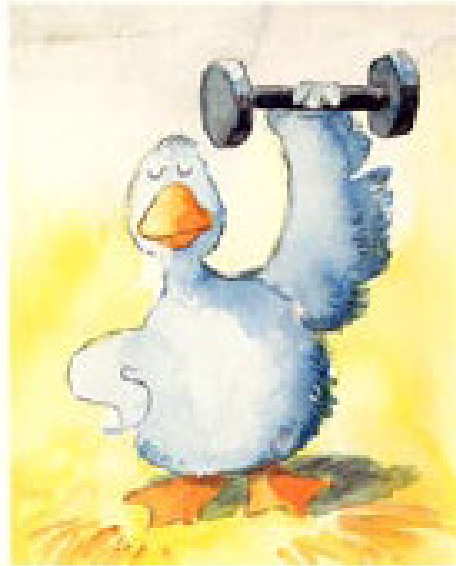

למחרת גידי אכל ארוחת בוקר גדולה.
הוא התרגש מאוד ובפעם הראשונה
לא חשב על רובי בלי הפסקה.
"בואו ונתחיל" הוא קרא וכולם
התאספו לשיעור המעוף הראשון
שלהם.

אבל לא כל אחד יכול לעוף. רק כמה מבני
משפחתו של גידי הראו סימנים מעוררי תקווה.
"כשרק תרזו קצת" אמר גידי "תוכלו אולי
לעוף!"

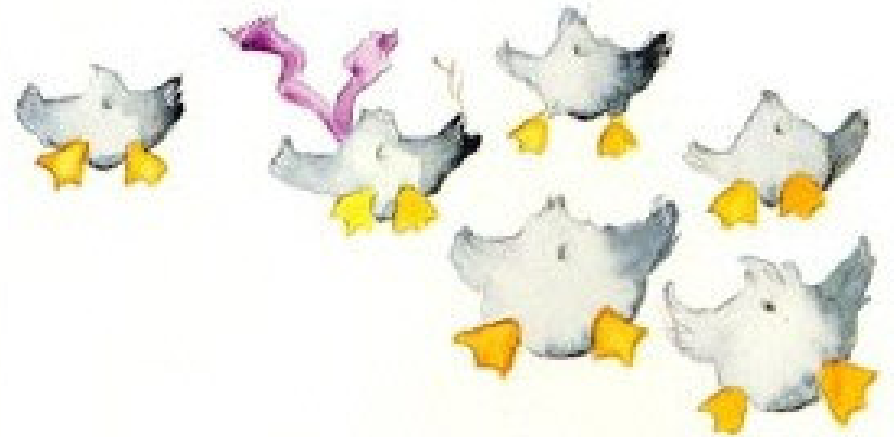
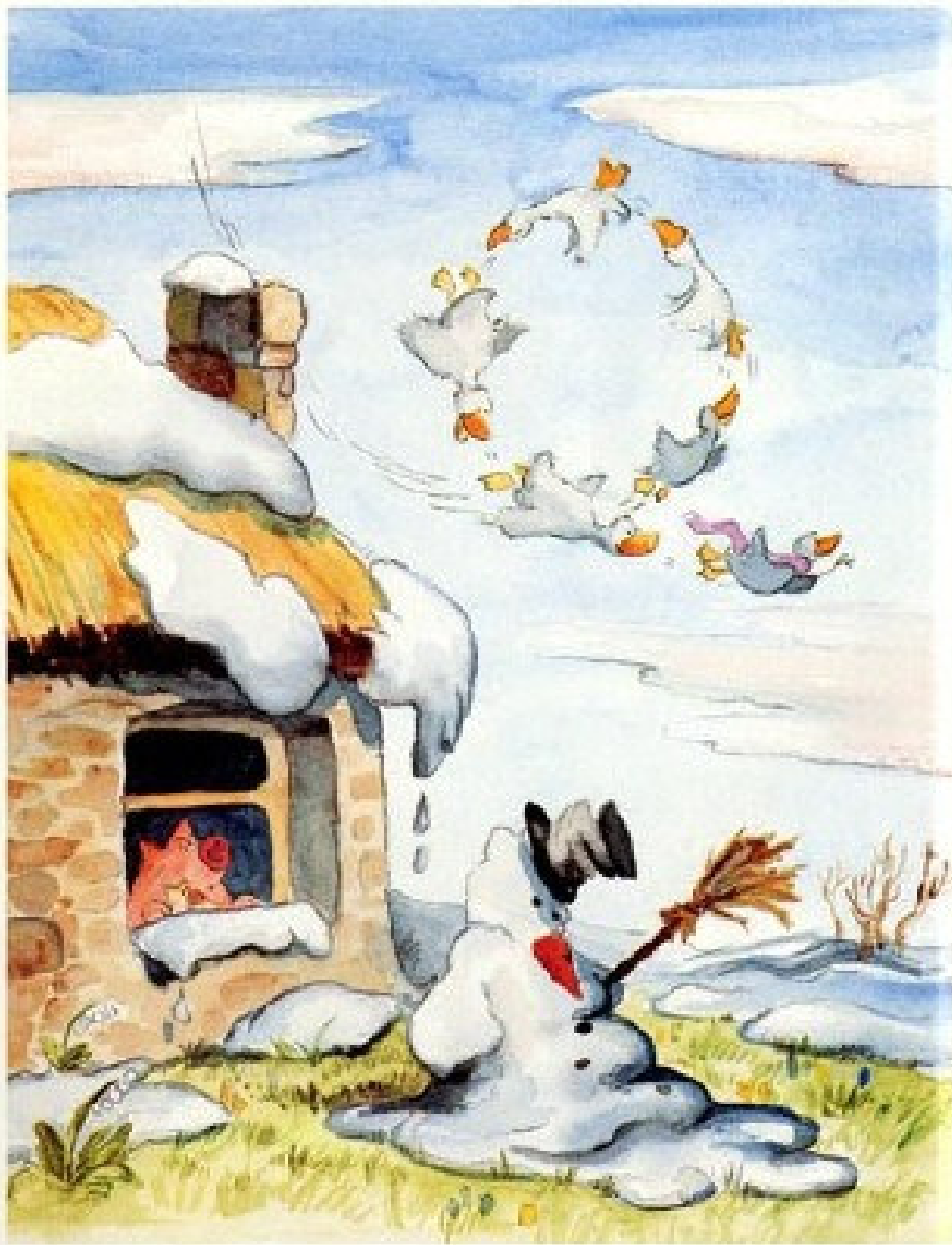

כל המשפחה התחילה
בדיאטה חמורה. הפסיקו
לאכול עוגיות, קצפת
וממתקים ושמרו על כך
מאוד.
"זה מאוד נעים לעשות
משהו עם בני המשפחה!"
חשב גידי.
כל יום הוא לימד אותם
לעוף.

בחורף כל המשפחה יכולה כבר
לעלות גבוה לשמיים. עכשיו הם
כבר הבינו מדוע גידי התרגש כל
כך כשהתעופף.

החודשים עברו מהר. כולם במשפחתו של
 גידי היו כבר מומחים במעוף. כל יום הם
 למדו משהו חדש.
 עכשיו גידי דיבר יותר על תכונות המעוף,
 על הביצועים ועל מבני התעופה ופחות על
 רובי ועל דרך דרומה. אך הוא הרגיש טוב
 למרות זאת. הוא ידע שרובי יהיה תמיד
 החבר הטוב שלו. לא חשוב שהם רחוקים
 זה מזה. יום אחד הם שוב יראו האחד את
 השני.

הם קראו לעצמם השביעה
המעופפת. זה היה גידי, אבא שלו,
אמא שלו, האח ושתי האחיות ו...

כשהגיע האביב גידי ומשפחתו היו
כבר אומנים. כולם בחווה ובאזור
הביטו על הביצועים שלהם.

רובי, שחזר עם משפחתו מהדרום!
עכשיו החברים היו שוב ביחד. ואיזה
קיצ נפלא חיכה להם!

